Primo, ergo, arguitur hanc imputationis opinionem non sibi consistere, cum ficta et facta commisceat. Non enim ficta erat passio vel mors Domini nostri. Neque ficta erat innocentia Domini, impeccantia, imo impeccabilitas. Quod si his tam veris tamque realibus imputationem quamdam addis, confusionem potius propriae menti introducis, quam rei realitatem qualitercumque attingis. Dicis propter aliena sed imputata peccata Christum a iusto iudice condemnari; at simul cognoscis iustum iudicem scivisse Christum prorsus innocentem esse et ideo re vera Deum Patrem Filium proprium non condemnasse. Quia fictione laborat peccatorum imputatio, fictione pariter laborat ipsa condemnatio. Dicis Christum poenas stricte dictas dedisse, sed simul cognoscis Christum innocentem neque re vera esse condemnatum neque aliam quam vicariam pro aliis satisfactionem praebuisse. Non minus ergo quam imputatio et condemnatio, etiam fictione laborant poenae quae tamen stricte dictae affirmantur. Dicis iram Dei contra peccatores per imputationem esse conversam in iram contra Christum; et tamen cognoscis Christum innocentem, Dei Patris Filium dilectum; fictam ergo Dei iram addis fictae imputationi, fictae condemnationi, fictis poenis stricte dictis. At realis erat mors Christi, realis erat eius passio. Ludere videris, qui haec realissima per fictiones explicare coneris. Potius ergo 'in omnibus exhibeamus nosmet ipsos sicut Dei ministros... in caritate non ficta, in verbo veritatis' (2 Cor 6, 4.6.7). Nisi enim ficta caritas non augetur, ubi a verbo veritatis receditur.

26 Dividitur quaestio

27 De ratione [illegible]

28 De ratione poenae

29 De poena Xti

30 De poenis in Xtum translatis

31 ~~De~~ analogia sacramentali

De dolore Xti

32 ~~De actu interiori et exteriori~~

33 De satisfactione Xti

34 De satisfactione superabundanti

35 De satisfactione vicaria

36 De satisfactionis effectu

37 De sequelari theologica